

три-четири денонощия най-много, и той ще си иде у дома.

Чака ли го някой там? Дали баща му и майка му са още живи? Дика спомня ли си за него, или отдавна го е забравила?... Ех, рече си тъжно той,

тя не дойде да ме изпрати, та сега, след толкова време, ще ме помни!... Така мислеше Орфей, но някакъв мил, сърдечен, приятелски глас като че ли му се обаждаше от дълбочините на сърцето му, че тя го помни, защото не е възможно за се забравят ония прекрасни дни, прекарани със стадата в дола под Орлов камък... Невъзможно е да се забравят толкова песни, които ѝ е изпял той, унесен в спомени за миналото и в надежди за бъдещето... Ами овцете? Ами козите? Кой ги пасе сега? И дали са същите, каквито ги остави? Ще го познаят ли, ще го подушат ли с влаж-

ните си муцунки? Ще се спуснат ли за да им даде трохи или кичор свежа трева, набрана сред някоя драка?... А Орлов камък — дали си е все такъв величествем и хубав, стръмен и страшен откъм дола, и полегат и залесен откъм тяхното селище? И дали от най-високата му канара се вижда все така ясно и примамливо малката къщичка с покрив от сиви плочи?...